

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50
kr. in četrta leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
varo.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

„Brenceljnovi“ telegrami.

Z Olimpa. Dr. Toman se je odpravil na Kranjsko, poklican, nekterim njegovih naslednikov dajati primerne poudke. — Tomšič je poklican vredovat „Slovenski Narod“, kakor se spodobi. — Kopitar se zahvaljuje za napravljeno mu slovesnost, a prosi zamere, da ni bil tako učen, kakor so njegovi sodniki; pa tega ni on kriv, kajti če bi zdaj na svet prišel, bi že pokazal, po čem je Kranjec. — Wolf prša, kaj je z njegovim slovarjem, ker, kakor zdaj kaže, bo prej sveta konec, kakor njegovega slovarja začetek. Čene bo kmalu kaj, bo prišel zopet za škofa v Ljubljano in potem bo že pokazal, da ni mrtev. — Dr. Costa se čudi, da je pri banki „Sloveniji“ še vedno toliko mleka, da morejo nekteri še tako dolgo o živeti ob njem. — Slomšek je stavil, da bo njegov naslednik postal pošten Slovenec, če bo le še sto let živel. — Kralj Matjaž je strašno hud, pravi, da bo prišel on s svojim mečem nad tiste, ki med Slovenci nemir delajo.

Z Dunaja. Očitna dražba resolucije Vošnjakove in njegovih tovaršev o vpeljavi slovenskega jezika v srednje šole. Ker za to resolucijo še nobeden jud nič ni obljubil, se bo prav poceni dobila. — Minister Taaffe tako trdno sedi na svojem stolu, da se ni bati, da bi se prevrnil na ustahe in jih pomečkal.

Z Berolina. Bismark ima Avstrijo tako rad, da bi jo z gole ljubezni kar snedel. Slovenski rep pa misli blagovoljno prepustiti Lahom.

Iz Rusije. Tu se je pokazala pasja kuga. Zato je vlada sklenila zapreti mejo proti Nemčiji.

Iz Carigrada. Tu je vsak dan igra: „Kako se dajo velike oblasti za nos voditi.“ Glavna oseba v nji je najviši minister sultanov, ki se odlikuje s tem, da vsemu evropskemu svetu osle kaže. Proti evropskemu brodovju, ki se nekaj prevrača po morji okoli Turčije, misli vlada postaviti par krakovskih „šinakeljnov“, ktere je ravnokar naročila.

Z Bosne. Nasadbe avstrijskih uradnikov se prav dobro prjemajo, Turki, ki so bili prej Allaha in Moha-

meda na pomoč klicali, so jima poslali poročila, da ju zdaj še ne potrebujejo, tudi jima še ni treba pripravljati jim stanovanja v paradižu, dokler je tako. Kristjani pa si želé, da bi kmalu v nebesa prišli, češ, da dvojnih pekel vsaj na zemlji niso zaslužili. Setev nemškega jezika pa vendar noče prav obnesti se, zato misli vlada poklicati v šole še ljubljanske „šomašterce“, kar bo vsakako dobro, ker jih je tu toliko odveč, da bi jih prav veliko lahko oddali v turške „hareme“.

Z Ogerskega. Mažarji so sklenili, da mora na njihovi zemlji mažarski znati vse, kar je živega, toraj tudi vse čveterenogate živali, perutnina in golazen. Tudi so poslali svojemu Bogu prepoved, da odslej ne sme spustiti v nebesa nikogar, čene zna mažarski. — Nek profesor je dokazal, da sta bila prva Mažarja — Adam in Eva

Iz Avstrije. Davkarska komisija na Dunaji je, pretresovaje, kako bi se dali dohodki od davkov še povišati, da bi dosedanji plačevalci davkov ne bili vnovič pritisnjeni, iznašla še nekaj posestev, ktera do zdaj še ne plačujejo davka. Odslej bodo plačevali tudi polži hišni davek od svojih hiš, tiči štantnino od svojih gnjezdov, ravno tako zveri najemščino od svojih brlogov, petelinu dovolnino (licenco) za prezgodnje petje, žabe stanovnino od mlak in kotel in kazen za ponočno razgrajanje, osli, in konji šolnino za izobraževanje v svoji stroki, lisice, jastrebi in nektare ženske takso za lov, — državni in deželni poslanci pa, ki nič ne storé za deželo in volilce svoje, vžitninski davek od svojih dnin ter kazen za vsako preveč ali premalo gevorjeno besedo v zbornici.

Z dolenje Afrike. Culujskih kafrov kralj je ukazal, da mora odslej vsak njegovih podložnih nositi srajco, da se bo razločil od ljubljanskih „literaflerjev“.

Iz Ljubljane. Tukajšnja fabrika laži, ustanovljena po propadu „Tagblatta“ po najzagrizenejših in lačnih pisunih se prav dobro splačuje, deležniki dobivajo lepe obresti, vsak teden po par krepkih zaušnic. Glavno blago, ki ga trgajo, je deželni predsednik gosp. Winkler, ktere ga pa ne bodo tako brž raztrgali; zato bodo dobili še veliko zaušnic.

Pavliha.

Ko po svojem zadnjem potovanju pridem domú, in slečem svojo popotno obleko ter sedem za mizo k skledi kislega mleka in hlebu črnega kruha, stopi v hišo nekaj gosposki človek, ki mi molče pomoli nekaj pisanega, pa sede na klop. Jaz pogledam to pisano reč, papir, na katerem je nekaj številčk pa nemških kavk.

„Kaj pa je to?“ — prašam čudnega moža — „in kdo ste vi?“

„Jaz sem davkarski eksekutor“ — odgovori ponosno — „in sem prišel tirit zaostali davek.“

„Aha“ — rečem jaz — „vi ste tista nepotrebna figura, katero je nova postava na noge spravila, da je eden več pri davkariji. Kako pa, da pridete k meni? Sem mar kaj dolžan?“

„Ne vem, berite tam“ — veli mrzlo.

Da bom jaz to bral? Ali smo tu na Nemškem? Veste kaj, prijatelj, dokler mi ne prinesete slovenskega pisma, pa jaz nič ne plačam. Le povejte to svojemu gospodu, pa ga še tudi prosite, naj vas nauči spodobnosti pri občevanju z ljudmi. Mislim, da je nas eden že toliko vreden, da ga vas eden, če stopi v hišo, pozdravi z „dobro jutro, dober dan, dober večer!“ Zdaj se pa le spravite, ste že opravili.“

„Je že prav“ — se togoti eksekutor — „vas bom za-tožil pri uradni, plačali bote pa zavoljo te zamude še več.“

„Bom prej o ministru govoril o vaju obéh“ — črhnem jaz in že me marela srbi, pa si mislim, da je ta mož, ki le po naročilu drugih ravna, ni vreden.

Nebodigatreba novih postav gre brez pozdrava, kakor je prišel, drug dan pa pride zopet in ponosno pomoli pismo; jaz ga razgrnem in vidim, da je slovensko.

„Vidiš vas tiče!“ — rohnim jaz — „včeraj davkarija ni znala slovenski, danes pa že zna. Se je kaj hitro naučila, pri moji veri!“

„O, smo že prej znali“ — pravi ponosno Nebodigatreba.

„Tem grje“ — rečem jaz — „če uradniki znajo, pa nočejo znati, akoravno je postava za to. Le čakajte, vam bomo že uro navili. Premalo vas bo, da bi nam kmetom ne dopisovali po domače, po slovenski.“

Potem pogledam list in vidim, da imam plačati 1 gld. 25 kr. v eč samo zato, ker je ta mož čez prag stopil.

„Za zdaj naj bo,“ — rečem jaz in sežem v mošnjo — „pa si bom naredil vozle v robec. Saj bo kmalu državni zbor in ta bo že to nepotrebno in drago nadlego po postavi odpravil. Kmet ima mazati že tako vse štiri državna kolesa, čemu bi mazal še peto — nepotrebno?“

Davkarski Nebodigatreba prejme denar in gre menda drugam, jaz pa podučim svoje sosede, da nemških dopisov jim ni treba sprejemati. Vsi obljubijo, da ne bodo, le župan mi pokaže pismo kamniškega okrajnega glavarja, ki je češenjskemu županu na njegovo pritožbo odgovoril, da se mora on (župan) ravno tako nemški učiti, kakor glavar slovenski.

Jaz strmim nad tako učenostjo okrajnega glavarja v razlaganji postav in se napotim ogledat si tega čudnega

svetnika. V Kamnik je meni le en korak in ko stopim k njemu v sobo, sedi ravno za mizo in postavlja neke male z debelega papirja izrezane kljukce po konci:

„I glej ga no, kaj pa delaš?“ — ga vprašam jaz.

„A, ti si Pavliha“ — reče on in pospravlja tiste kljukce, jaz pa ga vstavim in poprašujem dalje:

„Stoj no, da bom tudi jaz videl, kaj delaš.“

On se prestraši, jaz pograbim kljukce skup in vidim, da so sami paragrafi (§.) 19. državnih postav.

„O, o“ — se čudim jaz — „kaj pa si poskušal s temi paragrafi?“

„Nič, igral sem se z njimi!“ — je njegov odgovor.

„Ali so paragrafi zato v postavah, da se okrajni glavarji z njimi igrajo?“ — prašam jaz že bolj osorno.

„Ne, ne“ — jeclja on, — sem jih le v red spravljaj.“

„Nič ni res, paragrafi so že vsi v redu“ — rohnim jaz — le brž povej, kaj si z njimi delal, če ne, bo ta-le pela.“

Okrajni glavar se bojazljivo ozre po moji mareli, potem pa spušča počasi iz ust:

„Na glavo sem jih postavljaj!“

„Ej, saj sem si kaj tacega mislil, tiček ti,“ — rečem jaz — „si temu prav podoben. Pokaži, kako znaš to!“

On sede nazaj za mizo, vzame §. 19 v roke in reče:

„Ali ni vse eno, če stoji tako: § ali pa tako §?“

„Prav dobro, ti si umetnik“ — se krohotam jaz — „bom že na Dunaji priporočil te za kaj višega. Take glavice so predobre za nas, je škoda zá-nje, da so na slovenskem. Pa sem še nekaj družega slišal od tebe, če je res. Ti si tako nekaj nož, ki reže na dve plati: na Slovensko in nemškutarsko, kakor je treba, da-si tije srce vendar-le bolj ali marveč čisto na nemčurski strani.“

„Jaz ne znam dobro slovenski pisati“ — se vtakne vmes.

„O vem da ne, to se je videlo po zadnjem „poslanem“ tvojem v slovenskih listih. Povej mi: kdo ti je tisto neokusno godljo prestavil, kak učenec družega ali tretjega normalnega razreda?“

„Moji uradniki“ — je odgovor njegov.

„Zakaj pa nisi dal tega kakemu četrtorazredniku popraviti, da bi bilo vsaj komu podobno?“

Okrajni glavar ne odgovori nič, ves skesan stoji pred mano, jaz pa se zasučem na peti in grem ponosno, popustivši ga njegovemu premišljevanju. Na trgu stoji Johan Kecelj in se prikloni kolikor mu trebuh dopušča, misleč, da se bom tudi z njim spustil v kak pogovor; jaz pa, ki sem navajen z večo gospodo meniti se, korakam možko memo njega, še dima s pipe ne pihnem vá-nj. Pavliha mora biti možki še bolj ko brič in ne govoriti s komur si bodi.

Ura je ravno enajst, do kosila toraj še celó uro časa. Kam bi šel kosit? Ej, pri sultanu že dolgo nisem bil, moram vendar enkrat stopiti v Carigrad, morda ima zdaj kaj boljšega kuharja, ko zadnja leta, ko je moral vedno le grenke požirati. Če pa nič ne bo, no! saj drugje pozneje kosijo, da lahko pridem h kosilu še v Petrograd, Berlin, London, Paris ali pa na Dunaj, kakor bo najbolje kazalo.

Preko Albanije jo kar po bližnjici mahnem proti Carigradu. Albanija je jako mikavna dežela za tistega, ki ni še videl je, posebno zdaj, ko je tam toliko tistih nagajivcev, kateri se hočejo ravšati s Črnogorci in ves svet na korajžo kličejo. Tudi mene vstavi kup takih junakov, ki me še ne poznajo, a moja marela jih hitro podučí, kako je ravnati z mano; le ena mohamedanska krota me hoče od zadej prebosti, pa jaz primem predrzno revše, mu odvijem glavo in mu jo dam v roke, da jo mora pred mano nesti za strah drugim.

Po tej mali sitnosti jo s tem vodnikom maham skoro ob morji proti Carigradu. Ravno tam pa, kjer se začne tisto ozko morje, ob katerem imajo Turki svoje „štuke“ ali kanone nastavljene, da bi se jih kdo bal, zagledam po

morji voziti se Angleža, Francoza, Nemca, Laha, Rusa in še celó Avstrijanca, vsacega v svoji ladiji.

„I, glej jih no“ — zaupijem nad njimi — „kaj pa tu delate? Mar ribe lovite?“

„Ej ne“ — odgovoré vsi skup — „mi smo le zato tukaj, da Turka strašimo, ker noče dati Črnogorcem mesta Osinje.“

„Ali on vé, da ga strašite?“ — prašam jaz.

„Kaj pa da vé“ — odgovore vsi — „saj smo mu to pismeno naznanili.“

„Haha“ — se smejem jaz — „zato se vas pa tudi toliko boji, kakor odrašen človek parklja. Čekdo hoče, da bo strah kaj pomagal, ne sme prej povedati, da bo prišel strašiti. Vi ste pa pravi politikarji, vi! Le pazite, da ne nadoma ne pride Turek in vas z vašimi čolniči vred v morje ne prekucne, potem bo pa pri kraji s strahom.“

Vsi osupnjeni stikajo glave skup in gledajo za mano, ko jo maham naprej proti Carigradu. Zdaj še le zapazim, da je v tem, ko sem se jaz pogovarjal z morskimi strahovi, Turčin nataknil si glavo nazaj na vrat in jo popihal, da ga ni bilo nikjer več videti. Iz tega se vidi, kako trdnega življenja je Turek in kako težko ga bo iztrebiti iz Evrope.

Sultan sedi ravno na svojem prestolu in si prižiga tobak s precéj velikim papirjem. Ko zagleda mene, brž skrije papir pód-se; vstrašil se je bil tako, da ni vedel prav, kako bi me ogovoril.

Jaz ga rešim iz zadrege in ga prašam:

„Čemu si se tako vstrašil? Ali morda kadiš kontrebanterski tobak?“

„Ne, ne, je pravi, samo plačan še ni“ — hiti on odgovarjati in popravlja papir, ki mu še izpod života moli. — „Ali ga boš tudi ti potegnil eno? Kar naredi si ga, tukaj je mehúr!“

Jaz si ga naredim eno, potem bi rad imel še ognja in postrežljivi sultan brž odtrga od papirja pod seboj kos, ktereга prižgé in meni pomoli. Prižigaje zapazim, da je papir popisan, in ko ga razgrnem, vidim, da je kos tistega pisma, ki so ga evropske vlade poslale Turčiji z žuganjem, da, če ne bo spolnila vsega, kar je obljubila v Berlinu vsem, bodo poslale svoje ladije nád-njo.

„Haha, dobro, sultan“ — se nasmejem jaz — „ti si pa res pravi, ti! Ali z vsakim takim pismom tako delaš kakor s tem?“

„Kako pa je? kaj je pisanega na tistem papirji?“ — poprašuje sultan.

„To je pismo vélikih oblasti do tvoje vlade.“

„A, tako! Že ni nič dobrega v njem.“

„Ali si z vsakim tobak prižigaš?“

„O ne! Nekaj jih porabimo tudi v tistem kotu, kammer še jaz peš hodim.“

„Tako? Lepa reč! Kaj bo pa z obljubami in pogodbami, ki si jih v Berlinu sklenil in podpisal? Ali pri tebi take reči nič ne veljajo?“

„Saj nisem prisegel pri prerokovi bradi! Druga prisega pri meni nič ne velja. Pa še tudi te prisega ni treba držati nevernim kavrom, razumiš?“

„Pri tebi velja toraj le tá-le“ — rečem jaz in mu pokažem marelo. Pred to se pa tako vstraši, da kar strepeta in mu pipa z ust pade. Ves bled komaj razumljivo jecljá:

„Pa ne, da bi bili Evropejci tebe nád-me poslali?! Saj nisem nič rekel, to je bila le šala. Le z marelo ne, mi je tako, kakor bi zagledal prav veliko in strašno kačo, ali pa Rusa s korobačem.“

„A, tedaj moje marele in pa Rusa se bojiš? Dobro, da vem. Kaj pa oni, ki so prišli strašiti te po morji s svojimi ladjami, ktere sem videl sèm grede? Ali se teh nič ne bojiš?“

„Kaj bodo te lupine! To strašenje je že dolgočasno, še moje ženske se ne zmenijo zá-nje. Predno bi meni kaj storili, se bodo prej med seboj stopli, to bi stavil. Saj

veš, da so vsi evropski diplomati kakor psi in mačke, drug drugemu ne privošijo dobrega grizljeja. Jaz sem tu v Carigradu tako varen, kakor nobeden izmed njih domá.“

„Glej ga no sultana, kje si pa dobil toliko diplomatske bistroumnosti?“

„Naučil sem se je, hehe, saj so me zadnja leta v hudi šoli imeli. Misliš mar, da se moje glave nič ne prime?“

„Če bodo evropski diplomati dolgo cincali in cincali, jim boš še vsem čez glavo zrastel.“

Sultan se prav zvito poruga in reče: „Veš, Pavliha, moje gnjezdo je tu tako mehko in gorko, da me nič ne mika tje v Azijo iti.“

„Kako pa kaj z drobižem? Si kaj dobro preskrbljen ž njim?“

„Tega pač ni“ — odgovori žalostno — „pa vendar, dokler si Evropejci med sabo ne bodo več zaupali ko zdaj, bom že lahko še kje na pódodo dobival.“

„Plačeval dolgov ne boš, je li?“

„Allah bo zá-me plačeval.“

„Sem že dosti zvedel od tebe, sultan! Le čakaj, te bomo že djali na kolovrat, de boš vse drugače piskal. Zdaj grem naravnost k Rusu in mu bom vse to povedal. Se bo videlo, kako dolgo ti bo gnjezdo še gorko.“

S temi besedami grem, pustivši sultana vsega prestrašenega. Zunaj pridere za mano vsa njegova straža, ktero je poslal me lovit ali ubiti, a kako je moja marela vdrihala po turških obratih bučah! Toliko jih je ležalo okrog mene, da sem komaj izkobacal se iz njih. Drugi, ki so to videli, so bežali pred mano kakor pred kugo, in tako sem bil kmalu zunaj mesta in Turčije. Na meji srečam Rusa, ki neprenehoma ob meji sem ter tje hodi ves oborožen, in mu povem, kako Turčija vsem Evropejcem še zmiraj osle kaže. Ta si naredi voz in v svoj robec in reče z groznim smehom:

„Boš videl, Pavliha, predno preteče 14 dni, bodo Črnogorci imeli mesto, Osinje. Turek je še predobre volje, skače čez naše tirjatve, mu bo treba eno nogo odžagati, da ne bo tako srborit. Nas bo šlo brž nekaj tje, da mu jo odžagamo.“

Rus gre po žago, jaz pa stopim na Dunaj pogledat, če je moj prijatelj Hajmerle, minister unanjih zadev, še živ in kako se mu godi. Najdem ga vsega zamišljenega pri pismih s smodko v ustih, ki pa ne dá nič dima od sebe.

„I, glej ga no, kake cigare pa kadiš, da ni dima ne duha?“ — ga prašam.

„To so diplomatske cigare, Pavliha“ — odgovori on — „pa ravno prav, da prideš. Imaš kaj ognja?“

„Brez tega nikdar nisem“ — rečem jaz ponosno in mu pomolim nov švedski klinček, ki ne gori več, ko ugasne — „kaj pa počneš tu zamišljen?“

„Veš Pavliha, ti si včasih ktero pametno vedel“ —

„Hm, meni, da sem zdaj že svojo pamet v penzijo dal?“

„Ne, ne, vem, da ne! Vidiš, tu ste dve ponudbi prijateljstva: od Nemca in od Rusa. Zdaj ugibam že celi dve uri, s katerim prijateljsko zvezo skleniti bi bolj kazalo, pa še zdaj nisem prišel do pravega sklepa. Pomagaj mi ti!“

„Daj roko, da te potipljem za žilo“ — rečem jaz. mi Res mi pomoli roko, jaz potipljem za žilo in ta ač razodene, da mu srcé bije bolj na nemško stran — po ne odločno, pa vendar. Nato jaz kar odločno spregovorim:

„Le kar Nemcu podaj roko!“

„Ne Rusu? Zakaj mito svetuješ?“ — praša osupnejna „Zato, ker bo to najbolje za Slovane, toraj tudi za nas Slovence.“

„Dovoli, tega pa ne razumim. Pojasni mi nekoliko!“

„Vidiš, to je tako. Če bi se ti z Rusom zvezal, bi bilo za nas slabo bilo.“

„Zakaj?“ — prša Hajmerle zavzet.

„Zato, ker bi se kaka naša vlada potem nič ne bala, da bi jej Rus na prste gledal, in bi zopet začela pritis-kati nas, kakor prej. Če je pa Rus tvoj nasprotnik, se ga bo vlada bala, toraj tudi z nami Slovani boljše ravnala. Prijatelja se človek ne boji, ker mu ne gleda na prste, pač pa sovražnika, ker ta zmiraj čez plot gleda in opazuje, kaj se v sosedovi hiši godi.“

„To je dobra misel, ki tudi mene spravi iz zadrege. Ali misliš, da naši ustauhi ne bodo zavohali tega zajca za grmom?“

„Nič se ne boj! Ti so silno kratke pameti, to ti priča zgodovina zadnjih 10 let. Tako lepo jih boš za nos vodil, da bo veselje.“

„Saperlot, Pavliha, ta tvoj svet je pa zlata vreden! Zdaj pa greva ga pit, da bo kar od mize teklo!“

Na to sva šla in ga pila, da sam ne vem prav, kako sem domú prišel. Zbudil sem se v svoji postelji, tudi ma-rela je slonela ob nji, zato mislim, da se mi po poti ni nič hudega zgodilo.

Kam bom zdaj šel, bom že v prihodnjem listu povedal.

Rešpehtarjova kuharica.

Že spet nisem več v ta stari službi per ti-stem gospod cajtengarskem parkeljni, pa nisem dobila obšida in tud jest nisem avfkindala, ampak toko je blo: Jest pridem enkrat v špajs, pa vidim, de tistih slobenarskih caj-teng za gvir in cušpajs že skor nič ni, k' so vsi ponucan; grem v cimer in povem to fravi, pa pridejo ven in rekó, de bodo gos-pod že spet špajskamro preskrbel z gvircom pa zabelo, in toko smo en par dni prov kumerno ži-vel. Kar enkrat zvečer percefrazjo gospod en paj-kelc, pa prov mejhen,

dám in reko:

„Na, Špela, bomo pa enkrat pokusli, koko ta-le roba diši. Je nekej drgačna, tajčarska, k' mi do zdej ni tavbala prov. To je tist „takplatelc“. Dons je glih mem mojih pa-ragrafelcov letel pa se je not zahantal, jest sem ga pa vjel.“

Jest potehtam tist pajkelc, pa se m' strašno lohek zdi, zato prašam:

„Al so ga toko mal vjel? Slobenarskih pa tolk per-cefrazjo dám! To bo komej za dva dni.“

„Ja, ga ni več; vsa sem pograbil, kar ga je blo. Pa nič se ne boj! Zdej leta toko bliz okol tistih paragra-felcov, de se bo vjel preden boš ti vsa ponucala. Ga bom že spet pertrogal, nej te ne skrbi. Le dober ga ocrl!“

„Koko ga naj pa vštímam, de Jim bo prov? Jest mislim, de b' blo najbolj naredit ga v vildšvajnzos.“

„Naštímej koker češ“ — pravjo gospod in gredó, jest pa grem v kuhujo in začnem rihtat to čudno reč. Nej-preh jo dober operem, potléj dam v paco, de je ležala dva dni v nji. Polej pa perneso gospod spet en tak paj-kelc, pa pravjo, de so ga spet vjel, k' jim je peršel v pa-ragrafeljske mreže.

„No, je že dober“ — rečem jest — „bom tud to v paco djala. Pa se more vender preh pokusit, kakšen žmoht ima ta dovja zver.“

Drug dan jo nardim z vildšvajnzosom, pa že men ni nič pravga šmaka imela; vender jo dam na mizo in ča-kam, kaj bodo not rekli. Kar mi perneso frava prezentirt-talar z vso jedjo nazaj, jo pahnejo pred-me in rekó:

„Ne, to pa ni za jest, le kar na gnoj vrzi.“

„Sej se je men tud toko zdel, de ni ta mrhovina za nič. Morbit bi bla, al jest ne zastopim ta prave curihtenge.“

„Toko? Al se nis tega tud učila?“

„Koko, k dozdej take žval nismo še nikol imel!“

„Zdej jo bomo pa večkrat imel, so rekli gospod.“

„Ja, potlej pa nej mene kar dons stran dajo, jest se take rči curihtat ne bom navadla.“

To je bil najin pogovor, pa sem dobila lon pa šla brez vse zamere. Še z gospodam ni blo dobenga ferdrusa, kar z lepo sva šla narezan. Čez en cajt mi je Žefa pravla, de ta nova kuharica ima križ, k' tistga „takblata“ ni več, de b' ž njim blila, ta slobenarske cajtenge pa tud več na letajo toko bliz mem tistih paragrafeljcov.

Dober tinstbot ni nikol dolg brez službe, komej de gre z ene, mu že drugo ponujajo. Nisem še bla na svojem privatkvartirji, me že vrajma Žefa in prav:

„Glih prov, de te trofim, sem glih ná-te mislila. Al češ enkrat iti v prov en voreng dinst, k' bo štantek? Niso ldje prov ta nobelj sorte, pa tud niso preveč akleh.“

„Kaj pa so za eni?“ — baram jest.

„No, tist fajerbérgavtmanov s Trnovga so.“

„A, že vem, to so tist ta velk, k' toko nekok enga sv. Flerjana špilajo.“

„Glih tist so, vidiš! Če t' je prov, pa kar lohka ke greš, pa rečeš, de sva že me-dve govorle; za lon se pa sama vštímej.“

Toko sem pa kar šla se avfirat in s fravo sva ble kmal glih, de sem kar ostala. Pa tud z gospodam, k' so peršli kmal dām, sva se kej brž zastopila, zato k prov glih toko govore, koker jest. Še pohvalil so me rekoč:

„Vidiš, ti si ena voreng ženska, tvoja špraha je koker se šika, ne pa tista prrr. slobenarska, k' je belj kot na pol hrovaška, ta druga pa rusovska, k' jo nobeden ne zastop.“

„Oni nič ne obrajtajo Hrovatov in Rusov, koker slišim?“

„Kar na Janjče al pa na Ježce ž njimi s Slobenarji vred“ — se grozé gospod pa naprej pravjo: „mi nič ne nucamo takih ldi, mi smo Kranjci.“

„Sej so tud Slobenarji Kranjci“ — črhnem jest.

„Pa mi smo tajč Kranjci veš, kaj je to? Mi tga švindeljna nič ne maramo. Al veš, kaj je to: tajč Kranjc?“

„Prov za perbit ne vem, pa se m' že toko nekej zdi. Ali ni to toko, kokor vijolce, k so dvojne: ene, ta prave, ki diše, ta druge, konjske, pa nič ne diše al pa še smrdé, ta prve ldje obrajtajo, ta drugih pa nič.“

„Koko misliš to: ktere vijolce bi bli mi?“

„To nej pa sami zgruntajo, jest se Jim nočem prec ta prvo uro zamerit. Morem tud brž v kuhngo, de se mi kej ne persmodi.“

Na to jest brž v kuhngo stečem, gospod pa v cimer. Pa pridejo spet kmal ven, postanejo pred kuhngo in me ogovoré po kuheltajč:

„Veš Žefa, kedar bo k nam peršla kakšna gospoda, moreš zmirej tajč govort, pa tud z otroci, sej znaš, ne?“

„O, glih toko, koker Oni, sej slišjo. Njih se toko lohka zastop, k toko lepo po ibljansk zavijajo, koker jest. Je že prov, se bom že po tem rihta. Toko bomo tajčal, koker de b' orehe trli.“

Gospod nekej mrmrajo sami seb, kar pa jest ne za-stopim, pa gredó.

Toko je blo nekej dni, kar postanejo naš gospod toko sitni, de so res bli cvider. Nobena stvar jim ni bla prov vsaka druga beseda je šimfanje na Slobenarje, ktere nej ta rogát vzame po ekstrašošt. Velikrat je blo videt tud

tiste meškurje pa prajzovske tajčarje od fajerbéra per nas, glih toko je blo, koker de b' za kakšno ofcet perpravljaj. Jest, koker nisem firbčna, poprašam vender fravo po tajč, kaj za ena komedja bo, k' je tak dirndaj po hiš pa gospod tak, koker de b' bli kakšen general pa štediral in tuhtal plane za en velik feldcèh.

„Kaj ne veš, kaj bo?“ — reko frava — „v Iblan bo v nedeljo gvahten fest fajerbérov iz vseh krajov, naš gospod imajo pa ta veliko komando čez vse.“

„O, to bo pa že kej rogomentnega. Zakaj pa bo?“

„Tisto ta novo tomfšprincovenca bodo iblanski fajerbér dobil za šenk in jo potlej probal.“

„Al je toko velika mašina ta šprincovenca, de je treba zá-njo fajerberov z vseh krajov?“

„O ne, sej jo sam tomf gon. To ima en drug uržah. Sej veš, de so Slobenarji že tolk slobenarskih komedij v Iblan in na Kranjskem imel, de zdej tam po tajčarjih res mislijo, koker de b' bla Iblana slobenarsk, ne pa tajčarsk mest, koker more bit.“

„A, tok bo to nekok en gvahten tajč fest, Slobenarjem na truce?“

„Ja, toko bo! Vse bo tajč, samo par besed kranjskih, zato bodo še tisti litertaflarji peršli s fano.“

„S kakšno fano? Sej jo nimajo, kar jest vem!“

„Tajč turnarji jim dajo svojo ta staro.“

„A, tisto, kaj ne, k' so jo na Jajnčah imel? Če so jo le dost zluftal, de ne bo imela tistga gruha, k' človek udár v nos, če gre mem enih gvišnih krajov — sej me zastopjo.“

„So jo dal k farbarju v žehto, de je vse ven spravil.“

„No, polej pa že bo, desglih b' blo belj šikoven, če b' imel tako fano, de b' jih ze vsak kar na nji poznal.“

„Kakšno?“

„Mokro srajco na en štang, koker je blo na Šmarni gor.“

Frava nato nekej zamrmrajo pa gredo, jest se pa v pest smejam. Firbčna sem pa zdej res na nedeljo, kaj bo, desglih sem vedla, de ne bom mogla zraven bit, de b' vse prov vidla in slišala.

Fest je blo, vse polno muske, petja in krika, koker de b' bil cesar tukej. Pa na droben jest ne bom pravla, le to še povem, koko je blo, k' so naš gospod peršli zvečer dâm v fajerbergovem cajh z bušfedrom in eno medaljo, k' so jo glih tist dan dobil.

„No, koko je blo?“ — jih prašajo frava vesel — „vse tajč, kaj ne?“

„Kaj še!“ — se giftajo gospod — „vse je blo v ta najlepš voreng po tajč vrihtan, kar pridejo Slobenarji pa tist Hrovatje, k' jih kar cerat ne morem, in nam s svojim tulenjem vse skaze. Naše petje je blo fuč, tisti vragovi „živijo“ so prešrajal naše „hoch“, „heulgut“ in „žlavh“. Pa še tud tistih slobenarskih fan je blo nejveč. Človek se toko gifta, de b' kar iz kože skočil. O, če b' bil jest štatgoltar, b' že vedel, koko b' vrihtal ta foljk. Sej veš, de jest ne pijem nič družga kot vodo, pa prec začnem pit vsako še toko žgano pijačo, če b' videl Slobenarja v nji. Ti ne veš, kakšen lešt sem dobil zdej do teh Plajbajsarjov! Kar obligiral b' se, de vsak dan enga snem, če b' blo derlavban“ —

„In če b' Jim jih kdo curihtal“ — se oglasim jest med durmi, k' sem tko glih mem šla.

„Kaj? ti kavka? Al si tud ti ena tistih?“ — se zaderó pa se zaleté preke men. Jest pa pokažem štel od kuhovence in toko naprej govorim:

„Vejo kaj, nej ne zamerjo, Njih šimfanje me je preveč razjical. Oni pravjo, de so tajč Kranjc, pa vedo, kaj so? En meškursk-slobenarsk Krakovec al pa, če čjo, en slobenarsk-meškursk Trnovčan če očjo, še več titelcov imet. Jest b' ne bla verjela, de so toko zagrizen meškur, k' v Njih ni ne kapelce druge krvi, koker slobenarska. Če očjo pa še kej več vedit, kaj so še, nej gredo pa Dežmana prašat, kaj je on.“

Kar se je po teh mojih besedah zgodlo, ni treba pravit, si lohka vsak sam forštela. Še tisto noč sem šla iz dinsta, k nočem per takem služiti, k' bi nejraje vse Slobenarje pojedel al pa vse en dan pokopal. Mene že ne bo, raj si sama skopljem jamo pa sedem not in čakam smrti.

Zdej sem pa že spet per enem prov fajh gospod — kje, bom že drug bart povedala.

Adijo za ta cajt!

Z Olimpa.

Čast Tvojemu poštenju!

Dozdaj sem svoja pisma Tebi zmiraj začenal z ogovorom „dragi mi „Brencelj“, ali zdaj, ko so po sodbi Vaših jezikoslovnih modrijanov taki pismeni ogovori le še za kuharce in kmete, Te tudi jaz ne bom ogovarjal drugače, če prav ne boš več poštn.

A čast, komur čast, in to je v prvi vrsti „Narod“, v drugi Vošnjak, v tretji Jurčič, potlej pa nobeden več. Ti, „Brencelj“, si nikar ne domišljaj, da si kaj, Ti si manj ko trikrat nič, to Ti je Tvojega prijatelja Jurčiča „Narod“ zopet enkret prav na drobno s kolom in bêtóm dokazal, in če bi bil jaz takrat z Vošnjakom v čitalnici, bi ne bil upil, da naj Te ven vržejo, marveč kar na tisto veliko štango na čitalničnem vrtu bi te bili z vrvijo potegnili, da bi Ti bilo tal in sape zmanjkalo, Ti ničvredna živa mrhovina Ti!

Veš, „Brencelj“ — čast Tvojemu poštenju! — Ti si še tako neumen ali budalast, ne vem kaj, da ne veš, kaj so taki gospodje, kakor je n. pr. Tvoj prijatelj dr. Vošnjak. Ta že s konca ni bil tistega mesa, kakor Ti, kajti Ti se nisi ženil zavolj državnega poslanstva, in tudi nisi priženil svojih otrok. Razen tega Tebi Tvoje narodnjaštvo ne nese deseti del toliko, ko njemu, Ti boš zmiraj uboga para, zato se moraš vklanjanje vsem, ki od narodnjaštva kaj vlečejo, posebno pa dr. Vošnjaku, ki med vsemi največ vleče. Ti si osel, zato je prav, da Te vošnjakov „Sancho pansa“ Jurčič, s katerim sta že s šol tako bobra prijatelja, v svojem „Narodu“ tako za ušesa vleče. Tje stopi pred vso „Narodovo“ sodnijo, ktera je dr. Bleiweisa že v kot postavila, in kleče je prosi — ne usmiljenja, kajti srcá ti ljudje nimajo, — marveč dovoljenja, da Te sme vsak izmed njih, kedar koli se mu ljubi, brcniti ali opljuvati ali pa živega sožgati, kakor tistega „farškega Slovenca“.

To je prvo. Ti gospodje velikega sodišča imajo pa tudi svojo slabo stran, naj Ti jo kar razodenem, če jo boš hotel v svoj prid porabiti. Pojdi tje in moli jih in služi jim, ne boj se, da bi Te ne sprejeli radovoljno med svoje, posebno, če boš znal še huje zabavljati „farjem“, ko oni, a njim kaditi ob vsakem koraku. Potlej Te bodo tako obrajtali, da boš smel ž njimi celó bratovščino piti, kedar ne bo nihče videl.

Vse to Ti povem, ker vidim, da si se Ti premalo učil, kakor zdaj skušnje kažejo. Zato tudi ne boš vedel, da je Vošnjak na dr. Bleiweisov prvaški stol že davno na tihem intabuliral se, kar je pa dozdaj še le javna skrivnost. Ko bo sedel na tem stolu, Ti tako ne boš smel pred njegove oči, njegov pandur Jurčič bo pušcal k njemu le tiste „farje“, ki mu bodo prinesli „kadila“ ali „Vošnjak-pfeniga“, ker papeža Vam potem tako treba ne bo.

Taka je, „Brencelj“ — čast Tvojemu poštenju! Ti prenizko letaš, le okoli nemčurske govedi, v ktero si se tako zagrizel, da si na domači hlev skoro pozabil. Mi pa, ki vse Vaše početje, lenobo, bojazljivost, lov raznih dohodkov, vklanjanje temu in onemu z višave opazujemo, smo spazili, kam vse to meri. Tak človek natakne pred oči zvito polo papirja pa pravi, da je to političen daljnogled

(ali po Tvoje „rešpetlin“) in nobeden ne pogleda, če je res ta in ne samo prazen papir. Skoz tak papir se le „farji“ vidijo v najslabši svetlobi, pa ob volitvah so zopet najčastljivejši možje.

Toman mi je, ko smo se o tem menili, rekel: „Ti lahko kozolce prekucujejo, ko je deželni predsednik tako izvrsten narodnjak. Samo tega ne vem, če Winkler takim poskušnjam tudi ploska.“

Kosta pa je rekel: „Za mano ti ljudje v grob upijejo da sem končal banko! „Slovenijo“, ti sami pa bodo, kakor se vidi in če ne pride nasproten duh, končali deželo Slovenijo. Kje bo več škode? Razložka stroškov bi jaz ne plačal.“

Stari Vodnik, ki je v tem memo prišel in slišal naš pogovor, je zapel svojo nekoliko prenarajeno:

„Kranjec, tvoja glava je zdrava,
Za tujce nje pamet najprava.
Najdel jih boš, če si zaspan,
Sebi na poti noč in dan.“

Mi smo vsi ploskali ti kitici, Vodnik je na to obljubil, da bo jih zložil še več, jaz bom pa naredil „vižo“ ali napev in Ti bom oboje poslal v prihodnjem pismu, morda se bo kterelega prijelo. Škodovati zdaj taka pesem ne more nikomur, če tega ne zasluži.

Ves Tvoj

Miroslav.

Katoličan, jud in protestant (luteranec).

Na železnici se je vrajmalo, da so v eden voz prišli trije različni možje: katolišk duhovnik, judovski rabinar in luteransk pridigar. Prva dva sta začela med seboj kmalu mikaven pogovor, a za napihnjene protestanta se še zmečila nista. Kar se tudi ta oglasi in pravi:

„Tu smo trije oznanovalci različnih ver, kterelega izmed nas je prava?“

Katoličan in jud pogledata nepoklicanega prašalca, a jud mu odgovori:

„Če je zveličar že prišel na svet, je vera tega gospóda (katoličana) prava, če ga pa še ni bilo, je moja prava, Vaša pa ne more biti prava na noben način.“

Protestantu ta odgovor sapo zapré tako, da si v zadregi začne igrati z judovskega rabinarja kužkom in ga praša:

„Kaj si pa ti kužek: katoličan ali jud?“

Rabinar se pa nasmeje in odgovori:

„Jud moj kužek ni, ker je tudi svinjsko meso, katoličan pa tudi ne, ker tudi v petek meso je, toraj mora že kake druge vere biti.“

Protestant se je na to stisnil v kot in nobene besede ni več črnil.

Neopravičeno očitjanje.

Jaz le teh sitnih Slovencev ne razumim. Zmiraj se pritožujejo, da Slovenec ni enakopraven z Nemcem. Moj sosed je Nemec, ko pa greva k davkarji, vzamejo od mene ravno tako denar, kakor od njega in lansko leto so njegovega Johana ravno tako vzeli k vojakom, kakor mojega Janeza. Ali ni to enaka mera za oba, Slovenca in Nemca?

Svojemu prijatelju Jurčiču.

Kisel je jesih, trnjula je pusta,
Drobne lesnike kak trgajo usta!
Zopern medvedovih hrušek je sad,
Šišek zelenih pretrpek je slad;
Grenek je pelin, oreha lupina,
„Dreimännerwein“ je najhújša kislina;
Neprenesljiv je trohljivosti duh,
Jesti ne more se plesnjivi kruh;
Kava soljena želodcu se vpira,
Žlindra iz pipe ti usta razdira;
V nosu mušice strupeno srbé,
Sipa, če v kruhu je, stresa zobé.
Tečne li z žganja ti bodo klobase?
Pitna mar kotla, kjer žaba se pase?
Vendar také še pustó vse skup ni,
Kakor, moj dragi prijatelj, si Ti!

„Brencelj“.

Pogovor o ljubljanskih „literaflerjih“.

Prvo soboto tega meseca šla sta dva kmetska fanta skozi zvezdo. Ko zašlišita neko petje in ploskanje v kazini postojita nekoliko, ter reče eden iz med nju svojemu tovarišu:

„Janez, pojdiva notri, vsaj prodajajo gotovo tudi „šnops“, ker vino ne zmeša tako ljudi, da bi kričali in razbijali, kakor ti-le tukaj!“

„Lej ga no! To so tisti „literaflerji“, ki so bili zadnjič v Medvodah; danes pa tukaj pojo“, podučuje ga drugi.

„Zakaj pa tako razbijajo potem, ko jenjajo peti?“ vprašuje nadalje prvi.

„To pa pokajo drugi ljudje ker se jim dopade to petje.“

„Veš kaj, Janez! potem [se pa v Medvodah že bolj zastopijo na petje, ker ondi so še vse drugače pokali.“

* * *

A. Zadnjič so imeli „literaflerji“ svoj zadnji koncert na kazinskem vrtu. Ali veš, zakaj?

B. Zato, ker bo zdaj že premraz, da bi na vrtu peli — brez srajc.

* * *

A. Če bodo „literaflerji“ odslej šli v kako cerkev, bo namesti blagoslovene vode v cerkvi morala biti miza s klinčki ali pa goreča sveča.

B. Zakaj?

A. Zato, da si bodo cigare prižigali, kedar pridejo v cerkev.

* * *

A. Koliko platna potrebuje „literafler“ za svojo srajco?
B. Nič!

Kaka je edinost pri volitvah,

bi radi vedeli na Goriškem, ker tam je ta čudna reč dozaj čisto neznana. Kjer jo imajo, naj jo posodijo vsaj za prihodnjo volitev.

Neprecenljiv izgled.

Mina. „Ti ne veš, Katra, kakošna nesreča se mi je danes pripetila.“

Katra. „I, kakošna neki?“

Mina. „Veš, danes sem pri Ljubljani prala srajce ter jih sušila po rantah; kar prideta dva policaja, ter mi zmečeta vse perilo na travo. Jaz molčé poberem perilo, ga še jedenkrat operem, razložim po travi, ter čakam, da bi se posušilo. Toda, glej! Najedenkrat se vrnete ona dva policaja, pobereta perilo, naložita na zravenstoječi voziček, ter velita necemu pobalinu peljati ga na policijo, ne zmenivša se za-mé, li dovolim, ali ne. Svétuj mi vendar, Katra, kaj hočem sedaj početi; kjé li smem sušiti perilo? Na travi ne, na rantah tudi ne, doma pa nimam prostora, da bi ga razobesila. Hočem li mokro srajco obleči, ali kaj?“

Katra. „Jaz ti sicer ne vém svétovati; najbolje pa storiš, ako vprašaš onega le z očali, ki tako pokonci stopa.“

Mina. „Kedó pa je to?“

Katra. „Ga-li ne poznaš? To je tisti Bavbavrečka, predsednik „litertaflerjev“.“

Mina. „Aha, ta bi mi pa gotovo svetoval nesti perilo na Šmarno goro, ter ga ondi po grmih razobesiti.“

Katra. „No, vidiš! Stori tudi ti tako, in videla bodeš, da ti nihče ne reče žale besede.“

Mina. „Samo predaleč mi bode nositi od Ljubljane perilo na Šmarno goro sušit“.

Katra. „Glej jo no! Pa ga hodi k Savi prat in potem ti bode bliže“.

Mina. „Dobro, Katra! Ti jo pa še uganeš! Le čakaj, bodeve pa šli enkrat, ko bodo imeli „litertaflerji“ koncert, v kazino na en liter, da se bodeve zahvalili Bavbavrečki za ta neprecenljiv izgled“.

Mož dobrega srca.

Miha. Kaj vam pa je, oče Stiskač, da ste danes tako žalostni, kakor da bi vam bila vse toča pobila?

Stiskač. Saj je pa tudi res žalostno, da človeku kar srce poka. Martinu bodo danes vse prodali zavoljo borih 50 gld., ktere je meni dolžan.

Miha. Pejte no! Ali se vam tako za denar mudi, da ne morete več čakati?

Stiskač. O ne, Bog varuj! Saj tako ne vem, kam ga bom potem varno naložil. To je res žalostno. Martin je tako priden in delaven človek, obožal je le po nesreči, zdaj bo moral pa s petero otroci in bolešno ženo od hiše in prijeti za beraško palico. Ali ni to tako žalostno, da se mora revež vsakemu smiliti?

Zoper koze.

V neki fari na Štajarskem blizu Ljutomera so se pokazale koze (osepnice) in res so med 7000 dušami umrli celi štirje, ki so bili zboleli. Na to je okrajni glavar pismeno zažugal, da bo dal cerkev zapreti, če bodo tisti, ki so koze preboleli, prekmalo začeli v njo hoditi.

Dobro, gospod okrajni glavar! Samo nekaj ste pozabili, namreč to, da bi bili zaprli tudi davkarijo, ker se po denarji tudi kužna bolezen raznaša. To se je zgodilo neki ženi, ki je od druge kozave denarja dobila. Toraj kedar se kje pokaže kaka kužna bolezen, le najprej davkarije zapreti!

Stara navada.

V kmetiško vas pride tujec in vidi tam, kako prešiča koljejo, namreč da mu nož v srce zabodejo. To se mu zdi preneusmiljeno, pregrozovito, zato reče:

„Da morete tako mučiti žival! Pri nas prešiča najprej omamijo z neko rečjo, ki se jej pravi „kloroform.“ potlej ga še le zakoljejo, ko nič več ne čuti bolečine.“

„Je že mogoče“, — odgovori kmetič — „pri vas so že navajeni, da jih tako koljete. Naši prešiči pa ne poznajo drugačne smrti, kakor táko, so je že takó navajeni, da bi se jim čudno zdelo, če bi jih začeli drugače klati“.

Svèt ljubljanskim nemčurjem.

Ker je organ tukajšnjega konstitucionelnega društva že tako oslabil in ohromel, da vsaki teden samo enkrat še na svét priromati zamore, svétujem ljubljanskim nemčurjem, naj si naročé vsake številke po sedem iztisov in tako bodo lahko vsaki dan na novo brali hujskanje zoper Slovence.

Razna naznanila.

Išče se človek, ki bi bil popolnoma zmožen, sežigati ali vsaj na drobne kose trgati „Slovenca“ ne le v čitalnici, ampak tudi drugje. Če bi hotel še „Brenčeljna“ ven metati, tem bolje. Duhovščini zabavljati se mu ne bo prepovedovalo. Več o tem pri

vredništvu „Slov. Naroda“.

Stekel pès.

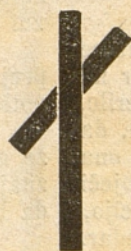
se klati že več tednov po dunajskih časnikih, po „Triesterici“, „Tagesposti“ in „Laib. Wochenblattu“ in popada posebno deželnega predsednika gosp. Winklerja pa še druge, ki jih na potu vramja. Všel je bil iz „ljublanskega Tagblatta“ ali turškega lista, ki je ta tako žalostno konec vzel. Vsak pošten človek se naj tega psá toraj ogiblje, spoznal ga bo na tem, da pred vsakim nemčurjem z repom miga in mu roke liže. Loviti ga ni treba, ker bo tako sam ob sebi zginil, če se ne bo prej sam vjel.

Išče se perica,

ki si upa zeló umazano perilo oprati tako, da ne bo po nikomur več smrdelo.

„Litertaflerji“ v Ljubljani.

 Današnji list se je zopet močno zakasnil, ker je „Brenčelj“ imel zeló britke tedne. V sredi onega meseca je namreč vrag vzel njegovega najboljšega prijatelja, ljubljanski „Tagblatt“, čegar žalostni ostanki so se prenesli potem v Gradec. To je stalo „Brenčeljna“ toliko grenkih solz, da so mu kar oči iztekle in se je skoro ves posušil. — Kmalu potem so pa padli po „Brenčeljnu“ „Narodovci“ in ga tako razkavali in omavali, da je komaj zopet vse skup spravil, zato ni mogel nikakor izfrčati. Tudi za podobe v takem stanju ni mogel skrbeti; bo pa prihodnjič podoba tem lepša. „Brenčelj“ se nadjá, da mu bodo iz teh vzrokov odpustili zamudo naročniki, še celó tisti, ki so z naročnino še zdaj na dolgu. Zlasti zadnje prosimo, naj bi ne pomagali „Brenčeljinovim“ sovražnikom s tem, da ga tako postijo. — Prihodnji list bo prišel še prej, ko bo mogoče.

Vsem tukajšnjim in unanjim nemčurjem, ustauhom, liberaluhom, zagrizenim penzionistom in drugim neródnim ljudem prežalostno novico, da je vragu zdelo se primerno, vzeti naš preljubljeni

„Laibacher Tagblatt“, po domače „turški list“, „ljubljski butelj“ itd. itd.

v nježni starosti še le 13 let po dolgi unanji in notranji bolezni — nemčurska smrdljivost imenovani.

Za časa prejšnjih vlad se je poba prav krepko razvijal, komaj leto star je bil — svest si varnega zatišja — že tako močan in pogumen, da je brez strahu z blatom ometaval najčastitejše narodnjake in vse, kar je narodnega. Vreme je bilo lepo, zrak ugoden, piče pa je dobival iz skrivnih zakladov in radodarnih rok svojih rediteljev in nadjati se je bilo, da bo ob tako ugodnih razmerah čakal prav visoko starost.

Kar pihne z Dunaja drug veter, scartljani poba se hudó prehladi in kar bljuje iz sebe, je tako smrdljivo, da si celó najviši zdravnik, državni pravdnik, pride parkrat ogledat nevarnega bolnika in ga malo trje potiplje za žilo ter ga ne pusti na dan. Hudo ga je oškodoval tudi njegov voditelj Hans Krauss, ki ga je o tem slabem stanji skoro nazega na gola tla posadil ter zginil, zapustivši pri nekterih „prijateljih“ si vknjižene spomine, da še zdaj gledajo za njim.

K tej nevarni bolezni je pristopilo še družega nekaj. Okuženega poba ni hotela nobena tiskarnica v Ljubljani pod svojo streho vzeti, mošnje njegovih dosedanjih podpornikov so se zadrignile, nekteri so bili celó svojih kaš ključke zgubili in tako je prišlo, kar ni moglo izostati: dne 14. avgusta, t.j. pred Vélikim Šmarnom, je tega ljubčeka vrag vzel in nesel ga v krtovo deželo, kjer muh ni.

Tihe bilje so se pele na več krajih, posebno v kazini, „konstitucijsko društvo“ je očetu Dežmanu poslalo obžalovalno pismo za zgubo njegovega preljubljenega sina. Daljna obžalovanja se težko pričakujejo.

Naj prezgodaj pokopani poba, ki bi bil lahko še veliko hudega storil in zdražb naredil, zdaj v miru počiva, dokler ga zopet kake Auerspergove vlade tromba ne zbudi, za kar je pa po sedanjih slabih znamenjih prebito malo upanja.

Na njegovem grobu plakajo vsi Dežmanovci in tudi solze drugih se hvaležno sprejemajo.

„Brencelj“
v imenu vse nemčurske
sodрге.